

Ας μη φεύγουμε, ας μην αυτοκτονούμε!

Του ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΑΣΩΝΙΤΗ

Μεσοσύσης της γερμανικής στρατιωτικής κατοχής, αναφέρεται ότι ο σπουδαίος ρεμπέτης, Μικρασιάτης Βαγγέλης Παπάζογλου, προσπαθώντας να ενθαρρύνει φίλους αποκαμωμένους από τις κακουχίες, την πείνα, την εξαθλίωση, τον καθημερινό ναζισμό, παράτρυνε: «Να μην πεθάνουμε, γιατί μόνο έτσι θα εκδικηθούμε τους Γερμανούς!».

Ο Βαγγέλης Παπάζογλου, σύζυγος της συγκλονιστικής τυφλής τραγουδίστριας και συγγραφέως Αγγέλας Παπάζογλου, μετέφερε στα λόγια του ό,τι ταλέντο είχε στα τραγούδια του: το πρώτο πράγμα που φροντίζουν οι υπόδουλοι λαοί είναι να κρατηθούν στη ζωή, να κάνουν παιδιά για να μην εξαφανισθούν, και να μείνουν στον τόπο τους, ώστε οι κατακτητές να έχουν πάντα το φόβο ότι θα ξεγεραθούν. Αυτή τη στρατηγική ακολουθούν οι Παλαιστίνιοι, π.χ.: κάνουν

πολλά παιδιά, παρά τις δυσκολίες να τα αναθρέψουν, για να μην καταρρεύσει πληθυσμιακά η πατρίδα τους.

Εξω από το χορό, πολλά τραγούδια λέμε. Αλλά στην Ελλάδα, από το 2010 μέχρι σήμερα, έχουν αυτοκτονήσει πάνω από 2.500 άνθρωποι. Δεν ξέρουμε τι ακριβώς τους ώθησε στην αυτοκτονία, χρέη, απελπισία, ανεργία, φτώχεια, δεν γνωρίζουμε την ιδιοσυγκρασία τους ή τις διαψεύσεις που υποχρεώθηκαν να υποστούν και ενδεχομένως δεν κατάφεραν να αντεπεξέλθουν, ούτε πόση ανοχή είχαν επιδείξει μέχρι να αυτοκτονήσουν ούτε ποια ήταν η θρυαλλίδα που τους έσπρωξε στο θάνατο.

Ξέρουμε μόνο, και δεν παραβλέπουμε τον αβάσταχτο πόνο των συγγενών, ότι η αυτοκτονία δυόμισι και πλέον χιλιάδων ανθρώπων (μια μικρή κωμόπολη, που υπό άλλους όρους θα μπορούσε να κάνει αντάρτικο) ούτε

συνήγειρε κανέναν ούτε κλόνισε κανέναν από τους -εμμέσως και αμέσως- υπαίτιους της συμφοράς, ώστε να απολογηθεί δημοσίως ή να αναθεωρήσει τη στάση του.

Ο αρχιυπαίτιος Γ. Παπανδρέου πίνει κρασί χιλιάδων ευρώ στο εξωτερικό και όλοι οι υπόλοιποι υπαίτιοι κάνουν το ίδιο, λιγότερο ή περισσό-

ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑ

τερο προκλητικά. Σημασία έχει λοιπόν να συνειδητοποιήσουμε ότι δεν πρέπει να τους χαρίσουμε τη ζωή μας, ότι η ταπείνωση που συνοδεύει μια προσωπική οικονομική καταστροφή δεν είναι, και ποτέ δεν ήταν στην Ελλάδα, στίγμα και όνειδος, πόσω μάλλον σήμερα που δοκιμάζονται μεγάλα στρώματα του λαού. Οι υπαίτιοι της καταστροφής χαιρώνται όποτε

διαβάζουν για μια αυτοκτονία. Πανηγυρίζουν, όταν διαβάζουν πως πέρυσι στην Ιταλία διαδήλωναν κρατώντας πανό που έγραφαν: «Μη γίνουμε σαν την Ελλάδα στις αυτοκτονίες». Η ύπαρξή μας και μόνο είναι ο μεγαλύτερος εφιάλτης τους. Οσο πιο πολλούς έχουν να αντιμετωπίσουν τόσο λιγότερες πιθανότητες έχουν να

πετύχουν. Δεν συγκινούνται από την πείνα, τη φτώχεια, τις αυτοκτονίες, από τίποτε. Αυτοί τα προκάλεσαν εν πλήρει συνειδήσει - πώς θα αναθεωρήσουν από αντιδράσεις που επισφραγίζουν την πολιτική και τους στόχους τους;

«Να μην πεθάνουμε γιατί μόνο έτσι θα τους εκδικηθούμε», ό,τι θυσιές κι αν απαιτούνται, όση δύναμη κι αν χρειάζεται να επιδείξουμε. Και να

μη φεύγουμε. Πώς να πεισθούν όμως οι χιλιάδες νέοι, επιστήμονες ή όχι, να μείνουν εδώ και να υποφέρουν άνεργοι και χειμαζόμενοι, να χάσουν δέκα και είκοσι χρόνια από τη ζωή τους, που ποτέ δεν θα ξανάρθουν και ποτέ δεν θα τα ξαναζήσουν; Γιατί να το υποστούν, για ποια πολιτεία να θυσιάσουν τα καλύτερά τους χρόνια, γι' αυτήν που τους οδηγεί στην ξενιτιά, στην απελπισία και στο αδιέξοδο;

Εχουν δίκιο, απόλυτο. Η απάντηση όμως δεν μπορεί παρά να ανακαλεί θεμελιώδη προστάγματα. Ή πιστεύουμε ότι αποτελούμε μια κοινότητα, άρα οφείλουμε να προσφέρουμε στην κοινότητα ό,τι μπορούμε, μένουμε εδώ και πολεμάμε προσπαθώντας να την ανορθώσουμε, ή θεωρούμε ότι η κοινωνία αποτελείται από ένα σύνολο μονάδων και κάθε μονάδα δρα ανεξάρτητα. Αλλά κι αυτό

είναι άδικο, λέγεται απ' την ασφάλεια κάποιου που δεν βρίσκεται στη θέση τους. Αυτοί αποφασίζουν.

Η μόνη ελπίδα είναι ότι μπορεί από το κύμα φυγής (κατά τα στοιχεία, 2.500 γιατροί μας εγκαταστάθηκαν στο Δ' Ράικ, που προσκαλεί συνεχώς επιστήμονες χωρών του Νότου, αδιαφορώντας που οι προσκλήσεις τους θυμίζουν τις αντίστοιχες των ναζιστών να πάνε Ελληνες εργάτες στη Γερμανία ή να επανδρώσουν το στρατό τους - πρόσκληση στους άνεργους γιατρούς έκανε και η Τουρκία) να προκύψει μια νέα γενιά διαφωτιστών, που, όπως οι θρυλικοί διαφωτιστές μας του 18ου αιώνα, θα προσφέρουν δυνατότητα ανάτασης κι ανάκαμψης. Αλλά για να επιτευχθεί αυτό, δεν πρέπει να ξεχάσουν, ποτέ, τίποτα και κανέναν.

Να φύγουν, αλλά να μην ξεχάσουν ούτε να ξεχασθούν εκεί. Να γυρίσουν.

Η ΑΥΓΗ

Οι τρεις μάχες

Προϋπολογισμός, φορολογία ακινήτων και επαναφορά των πλειστηριασμών πρώτης κατοικίας συναποτελούν ένα τριπλό σύμπλεγμα ψηφοφοριών στη Βουλή, όπου θα δοκιμαστούν, τις επόμενες εβδομάδες, η αξιοπιστία των κυβερνητικών βουλευτών και η συνοχή της εύθραυστης δικομματικής κυβέρνησης. Η προσπάθεια του Βενιζέλου να μεταβάλει την Κ.Ο. του κόμματός του σε λόχο ευνουχίζει πολιτικά τους βουλευτές και επιδεινώνει τη θέση του ΠΑΣΟΚ, αποκόπτοντάς το οριστικά από οποιαδήποτε άξια λόγου κοινωνική αναφορά.

Με δεδομένη τη διάλυση του ΠΑΣΟΚ, η κυβέρνηση Σαμαρά αντιμετωπίζει άλλη μια αιτία κρίσης. Στην πολιτική χρεωκοπία του Μνημονίου και τη διεθνή αφερεγγυότητα της προστίθεται η δοκιμασία της εσωτερικής συνοχής της. Και οι τρεις παράγοντες αποσταθεροποιούν την κυβέρνηση και ενεργοποιούν μεσοπρόθεσμα σενάρια «νέας κυβέρνησης», τριόκανης κοπής.

Ο Σαμαράς πηγαίνει μεθαύριο στο Βερολίνο ικέτης στη Μέρκελ, με στόχο να πετύχει την κατανόησή της, ώστε να καμφθούν οι αξιώσεις της τρόικας. Ανάμεσα στον κατάλογο των αξιώσεων περιλαμβάνονται μέτρα για τα οποία η κυβέρνηση έχει δεσμευθεί και άλλα που καλείται να ψηφίσει. Σ' αυτή την περίπτωση θα υπάρξει και τέταρτη ψηφοφορία, φαρμακερή, στη Βουλή. Ο Σαμαράς ζητεί

η πολιτική διαπραγμάτευση για το χρέος να αρχίσει από τώρα, έτοιμος να προσυπογράψει νέο Μνημόνιο. Η πολιτική ρευστότητα όμως δεν του επιτρέπει να εμφανιστεί ως σταθερή πολιτική λύση.

Γι' αυτό επιδιώκει να μετατρέψει τη δική του πολιτική δύναμη αποσταθεροποίηση σε ένταση και συνολική πολιτική αστάθεια. Ποντάρει στην απεγνωσμένη στήριξη της διαπλοκής, η οποία αντιμετωπίζει το διπλό φάσμα της πολιτικής και οικονομικής χρεωκοπίας. Αναζητούνται πρόσωπα και σχήματα - δούρειοι ίπποι...

Η κλιμάκωση της στρατηγικής της έντασης και η διάψευση των διαφόρων μύθων περί ανάκαμψης αποτελούν τον καμβά πάνω στον οποίο θα επιχειρηθεί η λαϊκή οργή να μετατραπεί σε απογοήτευση και τα μνημονιακά κόμματα να στήσουν πολιτικά αναχώματα για την αντιμετώπιση της λαϊκής δυναμικής της Αριστεράς. Οι τρεις ψηφοφορίες στη Βουλή, τις επρόχρονες εβδομάδες, καθώς και η εξάπλωση των λαϊκών κινητοποιήσεων, που αυτή την περίοδο εστιάζονται στη μάχη για το δημόσιο πανεπιστήμιο, σηματοδοτούν μια νέα περίοδο πολιτικής και κοινωνικής κινητικότητας, ικανής να διαψεύσει τους μύχιους πόθους του κατεστημένου. Η κοινωνική δυναμική εξαναγκάζει σε πολιτικές επανοποθετήσεις δυνάμεις εγκλωβισμένες στη μνημονιακή κυβερνητική διαχείριση.

Η ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ

Δεν χρειάζεται πανικός

Του Αλέξη Παπαχελά

Καμιά φορά είναι καλό και φρόνιμο να μπαίνεις στα «παπούτσια» εκείνου που έχεις απέναντί σου σε μια διαπραγμάτευση ή συναλλαγή. Στην Ελλάδα έχει εδραιωθεί το αξίωμα «όχι άλλα μέτρα». Σκεφθείτε, λοιπόν, αν στον ευρωπαϊκό Βορρά επικρατήσει τώρα -ως απάντηση- η άποψη «όχι άλλα λεφτά». Κανένα μέτρο εμείς, κανένα ευρώ αυτοί είναι η λογική κατάληξη ενός τέτοιου φαύλου κύκλου. Το ξέρω ότι δεν μας αρέσει να σκεπτόμαστε τόσο λογικά και ψυχρά, αλλά όσο επώδυνο και αν είναι, πρέπει να το κάνουμε. Στον Βορρά όταν υπόσχεσαι κάτι, και μάλιστα βάσει κάποιας σύμβασης, το τηρείς. Αν κάποιος εμφανισθεί και σου πει «ουπς, σου υποσχέθηκα πολύ περισσότερα απ' όσα μπορώ να κάνω, δώσε μου λίγα λεφτά παραπάνω και λίγο χρόνο και θα τα κάνω κάποια στιγμή στο μέλλον» δεν σε πείθει απαραίτητα να συνεχίσεις τη χρηματοδότηση. Αυτή είναι η μία όψη του νομίσματος. Μετά πρέπει και οι «βόρειοι» να μπουν στα δικά μας «παπούτσια». Αν σκέπτονται ως δανειστές θα έχουν προφανώς ως κυρίαρχο στόχο να πάρουν τα λεφτά των φορολογουμένων τους πίσω. Ο μόνος τρόπος να το καταφέρουν είναι να βοηθήσουν την Ελλάδα να μείνει όρθια, να εισέλθει πάλι σε τροχιά ανάπτυξης, ώστε κάποια στιγμή να αρχίσει να αποπληρώνει τα δάνειά της. Ξέρουν καλά ότι αν τραβή-

ξουν το σχοινί περισσότερο απ' όσο αντέχει η κοινωνία ή η σημερινή κυβέρνηση θα θέσουν τα χρεωστούμενα σε κίνδυνο. Κανείς δεν μπορεί να τους εγγυηθεί πού θα καταλήξει μια περίοδος ακυβερνησίας ή τσαβεζοποίησης της χώρας σε συνθήκες κατάρρευσης και κοινωνικής αναταραχής.

Τώρα, λοιπόν, είμαστε σε ένα δύσκολο μεταίχμιο. Το «όχι άλλα μέτρα» δεν μπορεί να συμπεριλάβει και την υλοποίηση αλλαγών που η ίδια η σημερινή κυβέρνηση έχει υποσχεθεί να κάνει. Θα χρειασθεί πειθώ και πυγμή, επικοινωνία με τον κόσμο και ηγετικότητα, αλλά άλλος δρόμος δεν υπάρχει. Το «όχι άλλα λεφτά» επίσης δεν «παίζει» γιατί κανείς δεν διακινδυνεύει εκατοντάδες δις. για ένα καπρίτσιο και λίγα ακόμη δις...

Υπάρχει, βεβαίως, και το «δισκοπότηρο», το απώτατο «βραβείο», η ρύθμιση του χρέους. Εκεί κι αν μπλέκει το πράγμα. Η ελληνική κυβέρνηση το θέλει... χθες, οι Γερμανοί και λοιποί Βόρειοι τρέμουν στην ιδέα να το πουν πριν από τις ευρωεκλογές γιατί θα ξεσηκωθούν οι δικοί τους ακραίοι. Δεν ξέρω, κανείς δεν ξέρει, πώς θα ξεφύγουμε από αυτήν τη στενωπή για να πάμε παρακάτω. Ενα είναι βέβαιο: ο πανικός, οι υστερίες, οι δηλώσεις που αυτοπαγιδεύουν τη διαπραγματευτική θέση μιας χώρας ποτέ δεν βγαίνουν σε καλό.

MAJESTIC TRAVEL
Το μεγαλύτερο Ελληνικό ταξιδιωτικό γραφείο
ΝΙΚΟΣ ΘΕΟΔΩΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ & ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ ΘΕΟΔΩΡΑΚΟΠΟΥΛΟΥ-ΠΑΝΤΑΖΗ

405 Elizabeth Street, Surry Hills NSW 2010
• p. 9281 2288 • e. holidays@majestictravel.net.au